

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Halk szavak a zár felett**

1. A mérgezett aura

Noé Dinamó

Miközben a lenti szinteken a férfiak halk szavakkal és hideg számításokkal feszültek egymásnak, a negyedik emeleti folyosón fojtogató, gyógynövényes illat kezdett terjengeni. Bartha Zsófia, a kilences lakás fehér ruhás jógaoktatója ismét fehér zsályával járta körbe a szobáját. Zsófi szentül hitte, hogy a Vászoly utca 6. nem csupán egy omladozó, nyolcvanas évekbeli téглаépület, hanem egy súlyosan beteg szervezet, amelynek auráját mérgezi a lakók kollektív szorongása. Érezte a falakon átszivárgó dühöt, és legfőképpen a fiatalokból – a hitellel küzdő Biankából és Mátéból – áradó kétségbeesést, ami már-már fizikai fájdalmat okozott neki.

A meditációját halk, de sürgető kopogás törte meg. Szabó Andrea állt az ajtóban, kezében egy üres ételhordóval, de a mindig mosolygós, túlbuzgó arca mögött most mély rémület bujkált. „Zsófi, drágám, muszáj bejönnöm egy percre, különben megőrülök odalent” – suttogta, és szinte menekülve lépett be a füstös lakásba. Andrea pontosan érezte a férje, Gábor körüli jeges feszültséget és a fenyegető anyagi csődöt, de ahelyett, hogy szembenézett volna vele, Zsófi kristályai és füstölői között keresett spirituális menedéket, remélve, hogy a misztikus béke eltakarja a valóságot.

A törékeny nyugalmat azonban durva, ritmikus dörömbölés zúzta szét a bejárati ajtón. „Azonnal oltsa el azt a bűdös máglyát, maga sarlatán!” – harsogta Erzsi néni rekedtes hangja a folyosóról. A ház hetvenkét éves, önjelölt rendőre már a harmadik feljelentő levelet fogalmazta meg Fekete Zoltánnak, a közös képviselőnek, azt állítva, hogy Zsófia boszorkány-szertartásai közvetlen tűzveszélyt jelentenek a lakóközösségre, és a bűz elviselhetetlenné teszi a lépcsőházat.

A szemközti ajtóból Marietta, a csendes vegyészhallgató lány fáradtan figyelte a jelenetet. Pontosán látta az anyja, Livia gyógyszeres dobozainak fogyását, és tudta, mekkora teher nyomja a saját vállát a tandíj miatt. Marietta mély együttérzéssel nézett a sarokba szorított Zsófi és a zokogás határán álló Andreára. Ebben a házban a fiatalok – Marietta, Bianka és a szobájába zárkózó Lili – mindannyian az idősebb generációk elfojtott drámáinak és anyagi csődjének a fojtogató füstjét lélegezték be, és mindennél jobban vágytak egy tiszta, élhetőbb levegőre.

2. A fojtogató hurok a lépcsőfordulóban

Imre Cső

A földszinti postaládák bádogajtajai fülsértő csikorgással nyíltak ki, ahogy Dr. Balog Henrik lassú, kimért mozdulatokkal válogatta a hivatalos küldeményeket. Máté kimerülten lépett le az utolsó lépcsőfokról, de az ügyvéd hűvös tekintete elől nem menekülhetett. „A felújítási alap elmaradásai nem várhatnak örökké, Máté” – jegyezte meg Balog halk, éles hangon. Ebben a házban senki sem tudott kikerülni senkit; a szűk kapualj elkerülhetetlen találkozások csapdájává vált.

A félemeleti fordulóban Bálint próbált nesztelenül átcsúszni a homályon, de Erzsi néni éber szeme elől nem volt menekvés. Az idős asszony megállt a kopott korlát mellett, és lassan kihúzta otthonkája mély zsebéből a nehéz, gyűrött barna borítékot.

– Hová olyan sietősen, Bálintka? – suttogta Erzsi néni, s a hangjában kíméletlen fölény bujkált. – Enci még fenn gyanútlanul várja a vacsorát. De ha nem teszi meg, amit kértem, ez a boríték még ma nála köt ki. Erika meg a pici szép történet lenne neki, nem igaz?

Bálint torka kiszáradt, a félelem jéghidegen markolt a gyomrába. A lépcsőházi homályban érezte, hogy ebben a házban minden szál összefügg: a lakáshitelek, a titkos viszonyok és az elhallgatott bűnök mind az öregasszony láthatatlan hálójában feszültek egymásnak.

3. A kijelző kék árnyéka

Kardos Gábor

A zár kattánása mögött Dániel visszalépett a sötétségbe, de a kijelző hideg kéksége nem engedte a feledést. A fenyegető üzenet betűi valósággal beégtek a retinájába: a rendszer nem felejt. A folyosóról még belehallatszott Erzsi néni nehéz, kimért lépteinek visszhangja, ahogy a lépcsőforduló felé vett az irányt, miközben Máté sietős léptei elhaltak a felsőbb emeletek felé.

Az első emeleti félhomályban Várkonyi Gábor óvatosan engedte vissza a kémlelőnyílás rezes takaróját. A csend mögött fojtogató gyanakvás feszült; a ház falai, mint egy óriási rezonátordob, magukba szívták a lakók félelmeit. A szuterén mélyén Lugosi Jenő

sötétben kuporgott, míg Dezső bá a nyolcas lakás ajtajának túloldalán fülelt, megsejve, hogy a megszokott egyensúly végleg felborult.

Kerekes Livia a tizenkettesből csendben húzta össze a függönyt, elfojtva saját szorongásait. A Vászoly utca 6. lakói tudták, hogy valami baljóslatú készülődik a háttérben. A Miri Csemege szomszédságában elterülő szuterén eltemetett titkai és a digitális tér láthatatlan fenyegetései most lassan egyetlen közös hálóvá fonódtak össze. Dániel leült a számítógépe elé. A szobában csupán a ventilátor halk zúgása hallatszott, de a mellkasára nehezedő nyomás percről percre nőtt. Bendi bányászgépeinek távoli, monoton duruzsolása a tetőtér felől az elkerülhetetlen bukás ütemét verte a betonfalakban.

4. A másodiki betonkalitka

Kővári Klára

A zárt ajtó mögött a másodiki lakás csendje súlyosabb volt, mint valaha. Dániel a bejáráshoz támasztotta a hátát, miközben hallgatta a saját szaggatott, nehéz lélegzetvételt. A zsebében lapuló telefon kijelzője újra felvillant, s a névtelen üzenet baljós szavai belesüvítettek a magányába. Az elküldött felmondólevél nem hozott megkönnyebbülést, csak a teljes kiszolgáltatottság jeges szorítását. Az asztalon felhalmozott sárga csekkek és az elmaradt törlesztőrészletek a monitor kékes glóriájában vádlón meredtek rá.

Odaát, a folyosó sötétjében Erzsi néni csoszogó léptei lassan távolodtak, de a fojtogató gyanakvás nem oszlott el a lépcsőházban. A szuterén lépcsője felől Székely Ricsi óvatos neszt lehetett hallani; a csempész riadt tekintettel, szaggatott mozdulatokkal pakolta ki a csomagtartóból származó, pult alatti árut, miközben folyamatosan fülelt.

– Zoltán megint a folyosókon járkál, mintha még mindig az idegenlégióban járőrízne – mormogta Ricsi halk, feszült hangon a sötétben, amikor meglátta a közös képviselő sziluettjét a félemeleten.

Dániel lassan a szoba közepére lépett. Érezte, hogy a Vászoly utca 6. betonfalai között a digitális fenyegetés és a szomszédok éber tekintetei lassan láthatatlan hálóvá fonódnak a feje felett.

5. Halk szavak a zár felett

Péter Szikra

A nehéz faajtó mögött Dániel háta az ingadozó zárnak feszült. A telefon kijelzője még mindig ott izzott a tenyérben: „Látjuk, mit töröltél a szerverről.” A torka kiszáradt, a szívverése dübörgött a halántékában, miközben a folyosó felől tompa, elnyújtott kopogás törte meg a némaságot. Nem a megszokott, sürgető dörömbölés volt az, hanem az az ütemes, türelmes koppanás, amellyel Vincze Erzsi néni jelezte az elkerülhetetlent.

– Tudom, hogy ott áll az ajtó mögött, Dániel úr – szűrődött be az idős asszony recsegő, mégis vészjóslóan nyugodt hangja a résen át. – Nem kell félni tőlem. Csak szólni akartam, mert magának mindig helyén volt az esze, nem úgy, mint annak a szerencsétlen Bendinek ott fent.

Dániel nem mozdult. Lélegzetvisszafojtva hallgatta, ahogy a lépcsőházban Várkonyi Gábor ajtajának fémlemeze halkat pattan. Az első emeleti megfigyelő semmit sem akart elszalasztani a kibontakozó drámából.

– Az ügyvéd úr, a Balog Henrik járt erre az imént – folytatta Erzsi néni, és a hangja közelebb kúszott a kulcslyukhoz. – A szuterén felől jött fel a barna bőrmappájával. Azt motyogta a kapualjban a doktor úrnak, hogy a másodikon valaki hamarosan végleg sötétben marad, mert a cégetől feljelentés érkezett, és a rendőrség már nemcsak a csekkeket nézi, hanem az IP-címeket is.

A szó fennakadt Dániel torkán. Erzsi néni ártatlan szomszédi pletykának álcázta a megsemmisítő információt, de a fenyegetés éle így is pontosan célba talált. Az öregasszony nehéz léptei végül távolodni kezdtek a linóleumon, ám a csend nem tért vissza: a falak mögött Bendi bányászgépeinek monoton zúgása felerősödött, s a folyosói lámpa egyetlen ritmikus villanással jelzett a közelgő hálózati túlterhelésről.